

ПОЕЗИЈА ЕЛИЗАБЕТЕ I И МЕРИ СТУАРТ

ЕЛИЗАБЕТА I*

ЈЕСАМ И НИСАМ

Кад сам била светла и млада

Кад сам била млада, светлошћу благодана
Многим сам ко метреса могла бити дана
Ал' одбих их све, а одговори их ранише:
Иди, тражи другу, не замарај ме више

Многе очи расплаках, јецаше у болу
На уздах срца, мени ни дојам на помолу
Гордо сам расла, одговор се исти ниже:
Иди, тражи другу, не замарај ме више

Дође и рече Венерин син, дични ратник:
Нежна дамо, узећу ти младости сатник
Да у свом стиду нећеш шапнути ни тише:
Иди, тражи другу, не замарај ме више

Убрзо, промена ми никну у недрима
Дању и ноћу сан поче да се одузима
Кајах се због речи којим се просци лише:
Иди, тражи другу, не замарај ме више

* Извор: <https://interestingliterature.com/2019/10/the-best-poems-written-by-queen-elizabeth-i/>
<https://genius.com/Queen-elizabeth-i-of-england-on-monsieurs-departure-annotated> 1.1.2024.

Сумња на будуће непријатеље

Сумња на будуће непријатеље радост моју одагнава
Памет ме упозорава да се клоним замке која ме разара
Лаж сада тече, а верност поданика одлете
Да бар разум влада и мудрост мрежу плете
Ал' облаци неиспробаних радости муте умове славољубља
Који покисну од кајања ветра што мења смер оштрог зубља
На врхунцу своје наде видеће шта ће на крају бити
И њихове накалемљене преваре бесплоднима ће се чинити

Очи засењене од поноса, које заслепљује амбиција
Отвориће достојници којима оклоп против лажи засија
Кћерка расправе која неслогу сеје
Неће моћи пожњети места која мир веје
Ниједна страна душа неће ући у ову луку
Наша земља неће дати да јој секте стају на муку
Мој зарђали мач који се одмарао – упослиће свој руб
Да оне који у таквој промени виде срећу – стави на зуб

О господиновом одласку

Тугујем, усудим се да бунт не покажем
Волим, ал' приморана изгледам да мрзим
Чиним, ал' не смем своје мисли да искажем
Немо гледам, сама себи смем да изразим
Јесам и нисам, замрзнута сам, а горим
Сама против себе у нутрини се борим

Брига је моја ко моја на сунцу сена
Прати ме летећи, а лети кад је тражим
Стоји, лежи крај мене, чин јој нема мена
Њену познату бригу у свом жалу дражим
Не могу је се ослободити из груди
Јер се она до краја да потисне труди

Нежна страст склизнула је ка мојој памети
Ја сам мекана пахуља топљеног снега
Буди зла, љубави, ил' се милином свети
Поштеди ме, буди на дну ил' врху брега
Ил' пусти ме да видим да се сласт јуначи
Ил' умри, да заборавим шта љубав значи

МЕРИ СТУАРТ*

АВАЈ, ШТА САМ ЈА?

„Гнев Бога” (Сонет пред погубљење)

Гнев бога нема мира ни када види крв
Коза ил' вола на олтару положене.
Не дају Господу ни жртве поражене
Задовољство, ни сав силан тамјан, ни стрв,
Они би да ти угоде, нек успоставе
Прво, госпoде, у бесмртност веру своју
Да људски род одржи врлину у боју
Уз доброту да заповест не запоставе
Верованье држи човекова нужност,
И његов ум двоумљен у молитви сталној
У чедном телу, окренут вери кристалној
Свевишњи Боже, дај ми до краја дана дужност
Да носим у срцу дарове, теб' на славу
И да их предам теби, у вечност блиставу

Сонет написан у дворцу Фортерингај

Авај, шта сам ја? Чему мој живот вреди?
Ја сам само тело срца искидана
сујетна сена, бедом испрана
Остаје ми да чекам смрт живота што бледи
Моји непријатељи, оставите завист са стране
моја жеља за висином је огољена
ваша љутња ће бити брзо задовољена
јер ја предуго носим на себи ране
А ви, моји пријатељи, који ме истински волесте
знајте, немам ни здравља ни срца ни мира
и вредности чињења мог живота не блеште,
Само молим Бога да ме беда не дира
и тако, кажњена у свету као што је овај
молим се и надам одласку у рај

* Извор: <https://c21ch.newcastle.edu.au/emwrn/marystuart> 1.1.2024.

Стихови Росу

Бог вам је, у својој благој неизмерности
Дао такву добру срећу сада
Да вам је ка ослобођењу испуњена нада
Од затворских тамница, чисте савести

Захвали његовом божанском милосрђу
Које је извор и творац свих добара
И моли Господа да ме патња не обара
Са нежном молитвом у свом срцу

Превела с енглеског
Свејџлана Правдић